

*A toron isznak
hol mindenki felejt
ki temetett:
göröngyöt szeret göröngy*

*A zászlóváznak
fakója kitelel
fagyot szelet:
tavasza csak a könny*

A világ gyémánt-tengelye

Ülünk két vers fölött a szerkesztőségben. Névnapi alkalom adódott, s ezért üveg bort is bontunk. Két kortársi vers: Baka Istváné és Veress Miklósé. Egy héten belül érkezett hozzánk, egyik Pestről, a másik Szegedről. S a két vers tematikájában, gondolati és képi világában meghökkentő rokonságot mutat. Mintha költői versenyben (ahol a vers tárgya és több motívuma adott persze), mintha költői versenyben írták volna. Pedig nem! Hihetetlen, de egymástól teljesen függetlenül írták — egyszerre; és egymástól függetlenül postázták versüket — mindketten épp a Forrásnak.

Mit gondoljunk a dologról? — tünődünk. S mondogatjuk: véletlen, véletlen. Benes Jóska érkezik, a festő, s szavunkhoz kapcsolódván mondja: hiszen még a születésünk is véletlen.

De azt is keresem, ami a dologban szükségszerű. József Attilát hadd idézzem. Azt mondja: nem kell hogy én írjak verset, de kell, hogy vers írassék, különben meggörbülne a világ gyémánt-tengelye.

Ez azt jelenti, értelmezésem szerint: a vers némiképp szükségszerűen születik. Egyes verseknek az adott gyémánt-időben meg kell születniük. Az idő, a legfőbb ihlető súgja őket. Sújga a költőknek: és valaki majd csak meghallja a súgást. A vers meg kell születessen, különben megíratlan marad a kor, jeltelen marad minden —, különben meggörbülne a világ gyémánt-tengelye. Különben benne marad a mozdulat, a szobor-arc a világ formátlan márvány tömbjeiben.

És előfordulhat így is, hogy jeltelen marad az életünk, mégse hallja senki emberfia a súgást. És előfordulhat, hogy egy időben ketten is hallják!

Pintér Lajos